

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30, s. 16).
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 23 rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej (Dz.U. L 42, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2017 r. – ViaSat/Komisja

(Sprawa T-245/17)

(2017/C 213/45)

Język postępowania: angielski

Strona

Strona skarżąca: ViaSat, Inc. (Carlsbad, Kalifornia, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: E. Righini, J. Ruiz Calzado oraz A. Aresu, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie beczynności Komisji na podstawie art. 265 akapit trzeci TFEU;
- tytułem żądania ewentualnego, na podstawie art. 263 akapit drugi i czwarty TFUE, stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji zawartej w dwóch pismach z dnia 14 i 21 lutego 2017 r. skierowanych do strony skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia beczynności, dotyczący braku podjęcia przez Komisję decyzji w celu uniemożliwienia innego używania pasma częstotliwości 2 GHz.
  - Komisja niezgodnie z prawem nie przyjęła decyzji, że używanie pasma częstotliwości 2 GHz dla satelitarnych usług komunikacji ruchomej w zasadniczo naziemnej sieci stanowi istotną zmianę używania pasma częstotliwości 2 GHz, zharmonizowanego i przyznawanego na szczeblu Unii Europejskiej w unijnej procedurze selekcji. Komisja powinna była wypełnić swe obowiązki i podjąć działania w celu przyjęcia decyzji zakazującej krajowym organom regulacyjnym zezwolenia Inmarsat używania pasma częstotliwości 2 GHz zasadniczo do usług powietrze-ziemia zamiast do satelitarnych usług komunikacji ruchomej („MSS”) sieci satelitarnej zgodnie z unijnymi decyzjami MSS.
2. Zarzut drugi, podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia beczynności, dotyczący braku podjęcia przez Komisję środków w celu uniknięcia fragmentacji rynku wewnętrznego.
  - Komisja jest zobowiązana korzystać ze swych uprawnień tak, aby zapobiegać ryzyku fragmentacji rynku wewnętrznego ogólnoeuropejskich satelitarnych usług komunikacji ruchomej gwarantujących powszechną łączność, do której mogłoby dojść gdyby krajowe organy regulacyjne zezwoliły z własnej inicjatywy danej spółce na użytkowanie pasma częstotliwości 2 GHz do nowego celu. Niewykonanie tego obowiązku w odpowiedzi na pismo skarżącej oraz wnioski krajowych organów regulacyjnych o udzielenie instrukcji zwiększa ryzyko, że niektóre państwa członkowskie zezwolą na używanie pasma częstotliwości 2 GHz do innych celów.

3. Zarzut trzeci, podniesiony pomocniczo na poparcie żądania stwierdzenia nieważności, dotyczący błędów w wykładni.

- Należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji zawartej w ww. pismach z dnia 14 i 21 lutego 2017 r., gdyż Komisja dokonała błędnej wykładni: i) przepisów określających jej uprawnienia w dziedzinie harmonizacji satelitarnych usług komunikacji ruchomej; ii) zakresu jej obowiązków w kwestii zapewnienia pełnego poszanowania ogólnych zasad prawa Unii w dziedzinie zamówień publicznych, które mają zastosowanie w tej sprawie; iii) jej obowiązków w zakresie zapobiegania rozbieżnościom w decyzjach przyjmowanych przez państwa członkowskie oraz zapewnienia, że wewnętrzny rynek ogólnoeuropejskich satelitarnych usług komunikacji ruchomej gwarantujących powszechną łączność nie ulegnie fragmentacji oraz iv) zakresu jej obowiązku lojalnej współpracy w celu wspomagania państw członkowskich w wykonywaniu zadań wynikających z traktatów.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2017 r. – Labiri/EKES

(Sprawa T-256/17)

(2017/C 213/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vassiliki Labiri (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego o niewykonywaniu w dobrej wierze pkt 3 ugody zawartej przez strony;
- zobowiązanie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego do zapłaty skarżącej kwoty 250 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, w zakresie w jakim zaskarżona decyzja, zgodnie z którą strona pozwana nie miała możliwości wykonać ugody zawartej w ramach polubownego rozstrzygnięcia sporu w sprawie F-33/15, Labiri/EKES, stanowiła niewykonanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. To niezgodne z prawem zaniechanie wykonania ugody stanowiło ponadto naruszenie obowiązku staranności w stosunku do strony skarżącej, obowiązku lojalnej współpracy przewidzianego w art. 4 ust.3 TUE, zasad wykonania w dobrej wierze dobrowolnych porozumień zawartych pomiędzy stronami, jak również zasady dobrej administracji oraz obowiązku wspomagania wynikającego z art. 24 regulaminu pracowniczego urzędników.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy, polegającego konkretnie na nadużyciu proceduralnym, w zakresie w jakim strona pozwana nigdy nie miała zamiaru lojalnego wykonania ugody zawartej między stronami i podpisała tę ugode jedynie w celu wycofania skargi w sprawie F-33/15.